

Júlia

Cara Colter

Téli mese

Joan Elliott Pickart

Karácsonyi esküvő

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A Júlia 787. eredeti címe: *Cinderella's Prince Under the Mistletoe*
(Harlequin, Mills & Boon Romance)

• Magyarra fordította: Bakay Dóra

© Joan Elliott Pickart, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A Júlia 788. eredeti címe: *A Bride by Christmas* (Harlequin, Silhouette Desire)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: Csató Gabriella

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 787-88. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-772-9

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Cara Colter
Téli mese

1. FEJEZET

Imogen Albright – teljesen feleslegesen – újra végigsimított a tökéletesen megvetett ágyon. Az egyiptomi pamutból készült ágyneműt selymesen puhának érezte az ujjai alatt, miközben érezte friss, tiszta illatát.

Vállig érő, mézszőke hajának egyik tincset a füle mögé tűrte, és körülnézett. Mint a *Crystal Lake Lodge*, a kanadai Sziklás-hegységben található butikhotel minden szobájában, ebben is kandalló volt, és gyönyörű, kézzel készített fabútorok. Diszkrét luxus és rusztikus, vidéki hangulat.

Csak hát... elég jó ez egy hercegnek?

A szálloda vezetőjének lányaként Imogen már fiatalkorában magáévá tette a mottójukat, amely azóta a világ minden tájáról vonzotta az előkelő és gazdag vendégeket: „luxus az érintetlen természet szívében”. Két nővérehez hasonlóan ő is hozzászokott, hogy híres színészek, sportolók és államfők fordulnak meg a házban. Néhány vendég minden évben visszajött, és a család barátai is lettek. A három lány osztálytársainak mindegyike irigyelte tőlük a hírességek dedikált fotóinak gyűjteményét.

Ám amennyire Imogen tudta, még egyetlen király vagy herceg sem szállt meg itt.

Tisztában volt vele, hogy még a gazdagok és szépek is csak emberek. Kevés kivételtől eltekintve egy ilyen helyen szívesen levetkőzték a hivatalos személyiségüket, és azt akarták, hogy átlagos vendékként bánjanak velük.

Antonio Valenti herceg azonban kivétel lehet ezalól, ha hihet a tegnap kézbesített vastag protokolljegyzéknek. A terjedelmes mappa annyira ijesztőnek tűnt, hogy Imogen eddig ki sem merte nyitni. Lehet, hogy ezért volt olyan ideges?

Általában nyugodtan fogadta az új vendégek érkezését, de ez a herceg valahogy titokzatosnak tűnt.

Egyrészt nagy kíséret nélkül érkezik, csak egy testőrrel. Ráadásul a foglalás előzetes értesítés nélkül történt, még hozzá szezonon kívül!

Imogen az ablakhoz lépett. Bár itt nőtt fel, a látványtól minden alkalommal elállt a lélegzete. A ház magasan a hegyekben épült. Az alatta elterülő városka a szűk völgyben úgy nézett ki, mint azok a miniatűr karácsonyi falvak, amelyeket a turisták gyakran vásárolnak.

A város a Crystal Lake partján terült el, melynek nyugodt vize az ősz színeit tükrözte. Smaragdzöld erdő borította a hegy alsó részét, majd feljebb haladva sárgán-rőten beleveszett a sziklákba, amelyek mintha az égig értek volna, és ragyogó, fehér hósapka fedte őket.

Szép, derűs októberi délután volt, és Imogen tudta, hogy az ősz illata fogja körülengeni, amikor kinyitja az ablakot: a nedves föld és a fatüzelés füstös szaga.

Mégis mit keres itt egy herceg az évnek ebben a szakában? A nyári szezon véget ért, és még legalább egy hónap volt hátra a síszezonig.

A hegyi túraösvények is népszerűek voltak, mágnesként vonzották a túrázókat és hegymászókat a világ minden tájáról. Ilyentájt a természetjárók, a turisták voltak a szálló vendégei.

De amikor Imogen rákérdezett a herceg látogatásának céljára, úgy utasították el, mintha már a kérdés is sértő lett volna. A jövetele még különlegesebbnek tűnt attól, hogy a képviselője ragaszkodott az egész szálloda lefoglalásához, noha csak a herceg és testőre érkezik.

Hála az égnek, hogy nincs főszezon, különben Imogen nem tudott volna eleget tenni a szokatlan kérésnek.

– Gabi! – sóhajtotta, miután elhagyta a szobát, és becsukta maga mögött az ajtót. – Hol vagy, amikor szükségem van rád?

– Hívtál? – Rachel, egy fiatal helyi lány, aki a szomszéd szobát rendezte el a testőrnek, bedugta a fejét az ajtón. Friss házas volt, és a pocakja napról napra jobban gömbölyödött.

Úgy tűnt, hogy Crystal Lake-ben épp *baby boom* tört ki. Bárhová nézett is Imogen, mindenhol

babákat vagy terhes nőket látott. És minden alkalommal fájdalom hasított a szívébe.

- Nem, csak magamban beszélek – magyarázta Rachelnek.
- Mi van Gabival?
- Csak kíváncsi voltam, hol lehet, ez minden.
- Szólj, ha hallasz róla.

Imogen bólintott és elmosolyodott. Ez a kis közösségek előnye és egyben hátránya: senkinek sem lehetnek titkai.

Vajon Gabi is titkol valamit?

– Rachel, vigyázz magadra. Ne emelgess nehezet! – figyelmeztette Imogen, próbálva elterelni a figyelmét a témáról.

– Ugyan! Az anyám épp fát vágott, amikor beindult a szülés.

Erre Imogen nem szólt semmit, mert tudta, hogy a könnyelmű megjegyzés ellenére Rachel terhessége nem volt komplikációmentes. A városba járt egy neves orvoshoz, és az ottani klinikán fog szülni.

Többször is sürgette a fiatal nőt, hogy vegyen ki szabadságot, de Rachel arra hivatkozott, hogy őt kemény fából faragták. Imogen azonban gyanította, hogy elsősorban a fizetéséről van szó, amelyet a kis család nem nélkülözhet. De legalább gondoskodott arról, hogy Rachel csak könnyű munkát végezzen, és ne használjon vegyszereket a takarításnál.

A gondolatai visszatértek Gabihoz. Gabriella Ross vezette a Crystal Lake-i könyvesboltot. Gyermekkoruk óta barátok voltak, és mindig kiálltak egymásért. Kapcsolatuk még szorosabbá vált, miután Imogen testvérei külföldön vállaltak munkát, a szülei pedig enyhébb éghajlatra költöztek.

Gabi és ő ismerték egymás titkait és álmait... legalábbis ez volt a helyzet egészen a közelmúltig. Az utóbbi időben a barátnője meglehetősen idegesnek és rendkívül elfoglaltnak tűnt. Máskülönb nyilván lelkesen segített volna neki felkészülni a titokzatos herceg érkezésére.

Imogen a homlokát ráncolta, miközben lesétált a széles, íves lépcsőn, majd továbbment a konyhába.

Könyvmolyként Gabi normális esetben lelkesen kutatott volna minden elérhető tény után, amit Casavalle szigetországáról tudni lehet. Boldogan elolvasta volna a vastag protokollkönyvet, és aztán rövid, tömör összefoglalót adott volna neki a tartalmáról.

– Beleértve őfensége ízlését és étrendjét is – dohogott Imogen, miközben kinyitotta a hatalmas, rozsdamentes acélból készült hűtőszekrény ajtaját.

De ahelyett, hogy Gabi támogatta volna, eltűnt a föld színéről. Nem is kérdés, hogy van valami titka! És a legjobb barátok között nincs helye a titkoknak.

Gabi volt az, aki segített neki túllépni a Kevinnel való eljegyzés felbontásán. Tudta, milyen nehéz mosolyognia, amikor a volt vőlegénye neve szóba kerül, és hogy még mindig nem távolította el az eljegyzési fotót a mobiltelefonja képernyővédőjéről.

Imogen érezte, hogy a szíve összeszorul Kevin emlékére. Olyan kétségbeesetten vágyott egy gyerekre! A súlyos síbaesetüket követően azonban egyre erősödött a nyomasztó gyanú, hogy ezzel kapcsolatban gondok lehetnek.

Három csodálatos év után, egy este, amikor Kevin meghívta őt a kedvenc kínai éttermébe, és a vacsora után kibontotta a szerencsesüti csomagolását, egy gyémántgyűrűt talált benne ezzel az üzenettel: *Azt szeretném, hogy a feleségem légy, és gyerekeket akarok tőled.*

Természetesen rögtön igent mondott. A mobiltelefonja kijelzőjén lévő fotót egy pincérnő készítette róluk pár másodperccel azután, hogy Kevin felhúzta a gyűrűt az ujjára.

A sikertelen próbálkozások azonban arra készítették Imogent, hogy nőgyógyászati vizsgálatoknak vesse alá magát. Még mindig emlékezett a férfi elborzadt arcára, amikor közölte vele az eredményt. Kevin azt állította, hogy nem bánna, ha nem születne gyerekük, de Imogen nem volt sem naiv, sem ostoba, és igaza is lett.

Miután szakított vele, Kevin nem vesztegette az idejét, új nőt keresett, aki apává teheti. Időközben már megnősült, és a felesége épp terhes volt...

– Ne kínozd már magad! – mormolta maga elé.

Gondosan átnézte a hűtőszekrény tartalmát, amely most jelentősen eltért a szokásos készlettől: furcsa kolbászok, meghatározhatatlan zöldségek, ritka trópusi gyümölcsök és egzotikus fűszernövények mellett kukoricán nevelt csirke is szerepelt a listán.

Szerencsére nem kellett azzal bajlódnia, hogy mit hogyan kell elkészíteni. Egy tapasztalt sztárséf már holnap megérkezik, Antonio herceg és a testőre előtt.

Imogen becsukta a hűtőszekrény ajtaját, és meglepetten fülelni kezdett. Crystal Lake-ben nem volt ritka a helikopter hangja, amely turistákat szállított, esetleg erdőtűzet oltott, vagy merész siklóernyősöket vitt fel a hegyre. Az évnek ebben a csendes időszakában azonban ritkán közlekedett.

Kinyitotta a hátsó ajtót, és az ég felé pillantott. A ragyogó napsütés ellenére a levegő meglepően hideg volt. Imogen a Crystal Mountain felé pillantott, és meglátta a közelgő sötét felhőt. A változékony hegyvidéki éghajlattal kapcsolatos tapasztalatainak köszönhetően tudta, hogy ez mit jelent: hóesést.

A következő másodpercben egy kis helikopter jelent meg a fák fölött, és egy pillanatig kecsesen lebegett a levegőben, mielőtt átrepült az épület fölött, hogy a túloldalán leszálljon.

Imogen becsukta a hátsó ajtót, és a ház körül kanyargó ösvényt követve éppen időben ért a bejárathoz, hogy lássa, amint a karcsú, ezüstszerű helikopter földet ér. Olyan volt, mintha egy James Bond-filmből tévedt volna ide. A morajlás elhalt, és a vendégek nemsokára kilépnek a gépből. Imogen nem várta őket holnapnál előbb... és főleg nem helikopterrel!

Még át sem tanulmányozta a protokollt! Most mi lesz?!

Miközben levegő után kapkodott, a pilóta kiszállt. Bár nem viselt egyenruhát, katona lehetett, amit feszes testtartása és jellegzetes rövid frizurája is bizonyított. Tetőtől talpig végignézett Imogenen, éles tekintete bejárta az egész épületet, felmérte az ablakokat és az ajtókat, mielőtt széles válla ellazult.

Aztán félreállt, és valaki más szállt ki a gépből. Társa enyhén meghajolt, és mondott neki valamit, amit Imogen nem egészen értett – csak azt, hogy Lucának szólította.

Furcsa... Elvégre egy Antonio nevű herceget várt.

A következő másodpercben érezte, hogy a szíve a torkában dobog. A férfinak sűrű, barna haja volt, határozott szája és markáns álla. Talán két méter magas is lehetett, széles vállát, hosszú lábát kihangsúlyozta a tökéletesen szabott öltöny. Olyan erő, magabiztosság és lezserség lengte körül, amivel Imogen még soha nem találkozott.

Mégis volt egy olyan homályos érzése, hogy valahol már látta. Valószínűleg egy pletykalap címdoldalán, hiszen manapság a különböző királyi házak minden tagja hírességnek számított.

Nagy volt a kísértés, hogy sarkon forduljon és visszameneküljön a házba, de ez lehetetlen. Imogen még a protokoll elolvasása nélkül is tudta, hogy most illő üdvözlést várnak tőle. Szándékában állt gyakorolni, és még azt is elképzelte, ahogy Gabriella és ő ostobán viháncolnak, miközben próbaképpen pukedliznek és hajlongnak.

Összeszedte magát, gyorsan végigsimított a haján, és tett egy lépést előre. Hiába az udvari protokoll, semmiképp sem próbálhat pukedlizni farmerben és kockás flanelingben!

Ahogy a férfiához lépett, mindketten megfordultak és ránéztek.

– Luca herceg? – Imogen idegesen elmosolyodott. – Sajnálom, de Antonio herceget vártam.

A két vendég furcsa pillantást vetett rá.

– Üdvözljük a *Crystal Lake Lodge*-ban! – mondta a lány idegesen, ellenállva a készítésnek, hogy meghajoljon.

Ehelyett kinyújtotta a kezét. A katonás külsejű fickó döbbsen bámult rá, de a herceg alig észrevehető habozás után megfogta a kezét. Az érintés meleg és határozott volt. A tekintetük találkozott, és Imogen fejében ismét átfutott, hogy valahonnan ismeri ezt a férfit. De hát ez lehetetlen, nem igaz?

Ahhoz képest, hogy egész életében hírességekkel volt körülvéve, a reakciója egészen megdöbbentő volt. Hirtelen úgy érezte magát, mint egy ostoba tinédzser, aki váratlanul szembetalálkozott az imádott rocksztárral.

Persze a való élet nem tündérmese, a dolgok nem végződnek *happy enddel*.

– Luca herceg... vagyis Antonio herceg... Imogen Albright vagyok, a szálloda vezetője.

– Örömmre szolgál, hogy megismerhetem, Miss Albright... Miss, ugye? – kérdezte a herceg egy olyan férfi higgadtságával, aki hozzászólt, hogy minden helyzetet ő ural.

– Igen, így van – erősítette meg Imogen, majd gyorsan a másik férfi felé fordult, és neki is kezet nyújtott.

– Cristiano – mondta az szűkszavúan, és kissé meghajolt.

Egy pillanatra csend támadt, amit Imogen sietett kitölteni.

– Gondolom, nem egyenesen Casavalle-ból érkezett helikopterrel, fenség. Hogy sikerült ilyen rövid idő alatt megváltoztatnia az útitervet?

A herceg felvonta széles vállát, és Cristianóra bízta a választ.

– Egyszerűen csak előrehoztuk az időpontot.

Ami ismét azt bizonyította, hogy a hatalom és a gazdagság szinte bármit lehetővé tesz. Ez viszont Imogenben újra tudatosította, mennyire nem megfelelő az öltözéke a nagy alkalomhoz. Agyonmosott farmeréhez túlméretezett favágóinget és fűzős edzőcipőt viselt. Smink nem volt rajta, és a haját egy csat fogta össze a feje tetején.

Pedig hosszú ideig tervezte az őfensége fogadására szánt ruháját: halványkék nadrágkosztümöt választott, és egy fehér selyemblúzt. A frizurájára és sminkjére is nagy gondot fordított volna.

– Gyönyörű ez a hely – jegyezte meg Luca herceg a házra pillantva.

A kétszintes, fagerendás épület különleges tetővel rendelkezett, amely tökéletesen illeszkedett a hegyvidéki tájba.

Imogen nagyon örült a váratlan bóknak egy olyan embertől, aki bizonyára ismeri a világ legelegánsabb szálláshelyeit. De amikor a tekintetük találkozott, a lány elbizonytalanodott.

Látott a szemében valamit... talán szorongást? Vagy szomorúságot?

Ismét felmerült benne a kérdés, hogy mi hozta ide a herceget. Talán lelki bánat, amit a hegyek csendjében szeretne gyógyítani?

Imogen szerette volna a karjára tenni a kezét, és biztosítani arról, hogy minden rendben lesz.

– Sajnálom, fenség – mondta, szándékosan kerülve a férfi nevének említését –, de ma még nem számítottunk önre.

– Amennyire tudom, üzenetet kapott a mobilszámára – jegyezte meg Cristiano hűvösen.

– A műholdas vétel és a mobiltelefon-szolgáltatás itt eléggé megbízhatatlan – világosította fel Imogen. – Ez a környező erdők és hegyek miatt van, amit általában előre elmondunk a vendégeinknek. – Miután észrevette, hogy ez úgy hangzott, mintha mentegetőzni próbálna, derűsen elmosolyodott, és vállat vont. – Ez is a varázslat része.

A herceg lehajtotta a fejét, mintha gondolkodnia kellene.

– Problémát jelent önnek a korai érkezésünk?

– Nem, természetesen nem.

Már majdnem este volt, és a szakács csak holnap érkezik. A séf sem számított vendégekre. Mit tudna ajánlani a két újonnan érkezettnek? Talán mogyoróvajás szendvicset?

– Csak az a helyzet, hogy ma nincs szakács, és a takarítás sincs még készen.

– Bízom benne, hogy leküzdik ezeket a nehézségeket.

A hangja olyan bársonyos és szexi volt, mintha bókkolt volna neki.

Imogen nyelt egyet, hogy megszabaduljon a torkában lévő gombóctól. Természetesen megoldja a dolgot! Bár nem nevezné magát mesterszakácsnak, a konyha jól felszerelt, és élelmiszerből sincs hiány. Mielőtt azonban előállhatott volna valami ragyogó ötlettel, a házból sikoly hallatszott, amitől meghűlt a vér az ereiben.

Míg ő bénultan állt, a férfiak a főbejárat felé siettek. Imogen utánuk indult, de csak az emeleten érte utol őket, amint az egyik fürdőszobában Rachel mellett térdeltek.

– Mi a helyzet, Cristiano? – A herceg kérdően nézett a társára.

– Hamarosan megszüli a gyermekét.

– De hát a szülés csak néhány hét múlva esedékes! – dadogta Imogen.

– Hol van a legközelebbi kórház? – kérdezte Luca herceg.
– Crystal Lake-ben van egy rendelő, de ott csak kisebb sürgősségi eseteket kezelnek. Rachel egy neves orvosnál szeretne szülni, a városban.

– Milyen messze van az a kórház? – érdeklődött a herceg.

– Legalább két óra autót. – Imogen a Crystal Mountain fölötti sötét felhőkre gondolt.

– Vigye oda a helikopterrel – fordult Luca herceg Cristianóhoz. – Most azonnal.

A testőr tétovázott, és Imogen megértette. Elsődleges kötelessége a herceg védelme volt.

– Siessen!

– Igen, uram. – Cristiano úgy emelte fel Rachelt az izmos karjával, mintha csak egy csecsemő lenne. A herceggel és Imogennel a nyomában kifutott a szabadba, ahol a szél egyre erősödött, és fenyegető szürke felhők vonultak az égen.

– Egy órán belül visszajövök – mondta Cristiano a hercegnek, miután meglepően óvatosan a helikopterbe ültette Rachelt.

– Miss Albright és én megpróbálunk bátran elhárítani minden veszélyt, amíg vissza nem tér – felelte a herceg némi iróniával.

Cristiano elfoglalta a pilótaülést. A motor beindult, a rotorok forogni kezdtek, először lassan, majd olyan gyorsan, hogy elmosódtak Imogen szeme előtt. Röviddel ezután a helikopter felemelkedett a földről, és eltűnt a szemük elől.

Imogen pislogott, amikor egy hópehely landolt a homlokán. Ismerte a hegyeket, az itteni időjárást, és egy dologban egészen biztos volt: ha Cristiano nem készült fel rá, hogy átrepüljön egy hóviharon, akkor egy órán belül nem érhet vissza.

– Szörnyen sajnálom, hogy ilyen stresszes lett az érkezése – mentegetőzött, és azon tűnődött, vajon minden alkalommal hozzá kell-e tennie, hogy „fenség”, amikor megszólítja a herceget. – Nem tudom eléggé megköszönni, hogy felajánlotta a helikopterét, hogy kórházba szállítsa Rachelt.

– Örömökre szolgál, hogy segíthettem.

Imogen halványan elmosolyodott.

– Gondolja, hogy a szülés simán fog lezajlani?

– Attól tartok, fogalmam sincs.

A lány legszívesebben felpofozta volna magát. Hogy kérdezhetett ilyen egy hercegtől?

– Nagyon aggódik miatta, ugye? – kérdezte a férfi együttérzően.

Imogen bólintott.

– Valóban nagyon félek. – Sóhajtott egyet. – Biztos vagyok benne, hogy távolságot kellene tartania a személyzettől, de itt más a helyzet – próbálta elmagyarázni. – Mi egy kis szálloda vagyunk, és Crystal Lake elszigetelt hely. Bizonyos értelemben mindannyian egy család vagyunk.

A férfi tekintete egy pillanatra megpihent rajta.

– Mindenkit ismer, aki Crystal Lake-ben lakik?

– Igen.

A herceg egy pillanatra elgondolkodott, és úgy tűnt, hogy még több kérdést akar feltenni, de aztán nyilvánvalóan másképp döntött. Nem szólalt meg, ehelyett zsebre dugta a kezét, valószínűleg azért, mert fázott. Az öltönye elegáns volt, de túl könnyű ehhez az időjáráshoz.

– Bocsásson meg a közjátékért – mondta Imogen. – Most megmutatom a szobáját, hogy nyugodtan berendezkedhessen.

Csak későn jött rá, hogy ez valószínűleg lehetetlen, mivel a férfi csomagjai épp most szálltak el a helikopterrel.

Természetesen mégis odavezette a lakosztályhoz, és miközben felmentek a lépcsőn, majd végigsétáltak a széles folyosón, mesélt a szálló történetéről. Annyiszor csinálta már az évek során, hogy oda sem kellett figyelnie, mégis örült, amikor végre megérkeztek a lakosztályba, amelyet személyesen készített elő.

– Remélem, elég kényelmesnek találja majd.

A herceg futólag körülnézett, majd az ablakhoz lépett. Amikor visszafordult, az arca elkomorult.

– Havazik.

Ezt Imogen is láthatta a férfi válla fölött. Mindent megtett, hogy ne látsszon rajta az aggodalom. Mi van, ha a helikopter nem tud visszarepülni? Mi a helyzet a szakáccsal? Ki lesz Rachel helyettese? És hol van Gabi?

Egyedül kell kezelnie a problémát.

Imogen arra intette magát, hogy nem szabad riadalmat keltenie. Néha ezeknek az őszi viharoknak hamar vége szakad.

– A hegyekben az időjárás nagyon változékony és kiszámíthatatlan – mondta erőltetett nyugalommal. – Van itt egy mondás: ha nem tetszik az időjárás, csak várd ki a végét.

– Én magam is hegyek közül származom. Casavalle védett völgyben fekszik, egy lenyűgöző hegyvonulat mögött, amely a szomszédos Aguilarez királysággal határos. Crystal Lake valójában az otthonomra emlékeztet. Én is nagyon jól ismerem a szeszélyes időjárást.

Ha hasonló vidékről származik, vajon miért jött éppen ide? Miért nem választott inkább valami meleg helyet?

– A vacsora egy óra múlva kész lesz, Luca herceg. Szeretne inkább a szobájában vacsorázni, vagy inkább lejönné?

– Lemegyek, köszönöm, Miss Albright.

A vendég nagyon kimerültnek tűnt. Még mielőtt Imogen becsukta volna az ajtót, a férfi az ágyra dőlt, és levette a nyakkendőjét. Aztán aggódva bámulta a plafont.

Imogen csendben becsukta az ajtót, lesietett a lépcsőn, és megpróbálta elérni Rachel férjét, Tomot a vezetékes telefonon. Mivel a férfi nem vette fel, üzenetet hagyott neki, hogy mihamarabb jelentkezzen. Aztán megpróbálta felhívni Gabriellát, de ugyanazt a vidám üzenetet hallgatta, mint az elmúlt három napban: *Szia, a hegyekben vagyok, de ismered a dörgést. Mondd el, amit akarsz, de csak a sípszó után.*

– Remélem, nagyon remélem, hogy most nem a hegyekben vagy, Gabriella Ross! – mormolta Imogen a sípszó után. – Ahogy elnézem, hóvihár közeleg. Tudasd velem, hogy jól vagy!

Gabi is a hegyekben nőtt fel, akárcsak ő, és tudta, mit kell tennie ilyen helyzetben.

Csak hogy ő most egyedül van egy herceggel a közelgő hóvihár közepette, és szüksége lett volna a barátnőjére.

Imogen csalódottan kiment a konyhába, és újra átnézte a hűtő tartalmát. A sok ismeretlen étellel szembesülve felsóhajtott, és végül egy doboz gomba, némi sajt és néhány más hozzávaló után nyúlt. A Rachel és Gabi miatt érzett aggodalma ellenére dolga van, amit el is fog végezni.

2. FEJEZET

Amikor Luca Valenti herceg felébredt, koromsötét volt. Idegen ágyban, egy másik időzónában ébredt, és ez volt élete legrosszabb napja.

Első gondolatai mégsem a problémákra, hanem Imogen Albrightra terelődtek.

Nem a szélfúttá szőke haja, kockás inge és kifakult farmernadrágja miatt tűnt annyira másnak, mint akikhez hozzászólt. És nem a bátorosan köszönése vagy a spontán üdvözlésre nyújtott keze miatt.

Amikor a tekintetük találkozott, a lány zafírkék szemében olyan kifejezést látott, mintha a lelke mélyére tudna nézni, és megértené őt.

Ez persze abszurd, ő mégis úgy érezte, mintha a nő tudna a szorongásáról. Egy szívdobbanásnyi ideig arra számított, hogy a lány odamegy hozzá, és vigasztalóan megsimogatja.

Ez az érzés annyira valóságos és intenzív volt, hogy ösztönösen megrázta a fejét. Szerencsére csak a túlzottan élénk képzelete miatt hitte azt, hogy Imogen Albright tud valamiről, amit neki feltétlenül titokban kell tartania. Valami ismeretlen oknál fogva a lány képes volt nyugalmat hozni az ő zavaros életébe, éppen abban a pillanatban, amikor jól megtervezett jövője azzal fenyegetett, hogy szétesik...

Most friss házasnak kellene lennie, aki nem egyedül fekszik az ágyában egy kanadai hegyi faluban, hanem a Casavalle palotában, a számára és menyasszonya, Meribel hercegnő számára előkészített pazar hitvesi lakosztályban.

Meribel a szomszédos Aguilarez hercegnője volt. Házasságuknak a két királyság közötti – évek óta tartó – feszültséget kellett volna rendeznie. Ehelyett váratlanul teljes káoszban találták magukat. Hogy minimalizálja a beláthatatlan következményeket, Luca ma reggel tett egy nyilatkozatot, amely „kibékíthatetlen ellentétekről” szólt.

Ez nem felelt meg az igazságnak, annak nyilvánosságra hozatala azonban mindkét királyságot szörnyű botrányba sodorta volna, és ezt Luca mindenáron el akarta kerülni.

Az apja első, meglehetősen botrányos házasságából valószínűleg született egy gyermek, aki az ő idősebb testvére.

Ami azt jelenti, hogy a szerepet, amelyre Luca egész életében készült, veszély fenyegeti.

A néhai Vincenzo király legidősebb gyermekének kell örökölnie Casavalle trónját. Mi van, ha nem ő az?

Lucát úgy nevelték, hogy mindig a személyes érdekei elé helyezze a királyságban betöltött pozícióját. Megszokta, hogy kötelességtudó és felelősségteljes legyen. De ez az átkozott helyzet lassan azzal fenyegette, hogy az őrületbe kergeti.

Négy hónappal ezelőtt történt, hogy az apja, Vincenzo király meghalt, és annyi titkot vitt magával a sírba, hogy pokollá tette Luca életét. És most a Meribel hercegnővel kötött házasságának érvénytelenítése ismét veszélybe sodorta Casavalle és Aguilarez jó kapcsolatát.

Fennállt annak a lehetősége is, hogy olyasvalaki kerül trónra, aki nincs felkészülve erre a feladatra, amely felelősségteljes és nehéz.

Luca gondolatai ismét Imogenre terelődtek.

Valójában a fivérének, Antoniónak kellett volna ma Crystal Lake-be jönnie. De a fenyegető botrány miatt Luca úgy döntött, ő maga gondoskodik a válság megoldásáról, különösen, mivel az ő életére lenne a legnagyobb hatással.

Az a tény, hogy esküvőjére, amelyet a két királyság lakói már nagyon vártak, mégsem kerül sor, csak megerősítette az elhatározásában. A könnyű poggyászban azonban nehéz terhet is cipelt: egy nevet, amelyről majdnem megkérdezte Imogent...

A lány azt mondta, mindenkit ismer abból a faluból, ahová Sophia – apja első felesége – menekült, hogy elrejtőzzön a világ elől, miután a házasságuk katasztrofális véget ért.

Az utolsó pillanatban azonban Luca visszaszívta a szavait. Több időre van szüksége ahhoz, hogy gondosan megfogalmazza, akárcsak a többi kérdést, amely a fejében keringett.

Ha már az időnél tartunk... Luca az órájára nézett, és elkomorult. Lemaradt a vacsoráról, amit Imogen készített. Egy pillantás a mobiltelefonjára elárulta, hogy hajnali három óra van.

Az a fránya időeltolódás!

Casavalle-ban megreggelizett, de azóta nem evett semmit. Luca hirtelen marcangoló éhséget érzett. De miért nem ébresztette fel a visszatérő helikopter zúgása? Ez több mint szokatlan...

Cristiano sem vette fel vele a kapcsolatot. Mi történt a terhes nővel? Megszületett vajon a baba?

Luca felsóhajtott, és fel akarta kapcsolni a lámpát az éjjeliszekrényen. Semmi.

Felállt, megkereste a falon a villanykapcsolót... Megint semmi.

Az ablakhoz ment, remélve, hogy a sötétség ellenére megpillantja a helikopter körvonalait.

Ehelyett egy földöntúli világot látott. Sűrű pelyhek hullottak a koromfekete égből, és fehér takarót terítettek a tájra.

Nem hallotta a helikoptert, mert az nem jött vissza...

Luca ismét a mobiltelefonjáért nyúlt. Üzenet nem érkezett, ami nem volt meglepő, mivel nem volt térerő. De hát Miss Albright figyelmeztette. Vajon a vezetékes telefon sem működik?

Úgy emlékezett, hogy látott egy régimódi telefont, amikor belépett a szobába. A kandalló melletti asztalkán állt. Tapogatózni kezdett a sötétben, és végül felvette a kagylót. Semmi.

Te jó ég! Minden és mindenki összeesküdött ellene, Ámortól kezdve a vihar istenéig?

A mobiltelefonja nem működött, a tabletje a helikopterben volt a testőrével együtt, valahol a semmi közepén. És a váratlanul megérkezett télnek köszönhetően itt rekedt, élete legrosszabb napján...

És mégis, váratlanul valami új érzés támadt benne, amely ismeretlen volt, ugyanakkor izgalmas, és amelyet alig mert megnevezni.

Szabadság.

Úgy tűnt, legalább egy kis időre elmenekülhet a kötelességei elől. Hogy a haladék meddig tart majd, az a sors kezében van.

Luca azon kapta magát, hogy elmosolyodik. Végiggondolta, mi legyen az első teendője, ám ekkor a gyomra jól hallhatóan megkordult, és táplálékot követelt.

Kinyitotta a hálósobája ajtaját, belebámult a sötétségbe, és önkéntelenül is összerezsent. A mobiltelefon lámpájának fényénél megjegyezte, mit hol talál, mielőtt újra kikapcsolta volna. A lépcső lábánál észrevett egy boltíves ajtót, amely valószínűleg az étkezőbe vezetett.

Miután belépett, várt egy pillanatig, hogy a szeme alkalmazkodjon a sötétséghez. Nem az étkezőben volt, hanem egy irodában. Nagy íróasztal állt az ablak mellett, előtte egy kanapé, oldalt pedig egy kandalló, amelyet talán használni lehet.

Itt kényelembe helyezhetem magam Miss Albrighttal...

Luca megrázta a fejét, és a kandallóhoz lépett. Mivel sosem kellett begyűjtania, valószínűleg célszerű körülnéznie, talál-e gyújtóst és gyufát.

Ahogy megfordult, nekiütközött a kanapénak, megbotlott, és belerúgott egy mobiltelefonba, amelynek képernyője az ütéstől kivilágosodott. A halvány fényben meglátta a kanapén alvó Imogen Albrightot. A mobiltelefon bizonyára kicsúszott a kezéből, amikor elaludt.

Luca felvette, és az egész képernyőt kitöltő fényképet bámulta. Miss Albrightot ábrázolta, amint egy férfi mellkasához simul. Bal keze a karján pihen, gyűrűsujján pedig egy gyémánt csillog.

Egyszerű gyűrű volt, nem is hasonlítható ahhoz a pompás ékszerhez, amelyet Luca húzott Meribel hercegnő ujjára az eljegyzésük alkalmával. A gyűrűt ő választotta ki a királyi ház híres gyűjteményéből, hogy megmutassa nemcsak a menyasszonyának, hanem a családjának és az egész királyságnak is, mennyire nagyra értékeli az új szövetséget, amelyet hamarosan megkötnek. A gyűrűt, amelyet egy híres casavalle-i ékszerész készített, tizenötmillió dollárra becsülték.

Így visszatekintve Luca azon tűnődött, hogy Meribel arcán inkább acélos elszántság, semmint odaadó szeretet tükröződött. Még csak nem is emlékeztetett arra, amilyen Miss Albright arckifejezése volt a képen.

Luca óvatosan letette a telefont a dohányzóasztalra, és próbált megszabadulni a keserű szájíztől.
Szerelem. Love. Amore...

Ez volt az, amit megtagadott magától, hiszen a szerelem veszélyes érzés, amely majdnem a Valenti-ház bukását okozta. Apja első házassága, amely romantikus szerelmi házasságnak indult, botrányral és katasztrófával végződött.

Az apja később a fejébe verte, hogy a szerelem nem több, mint a sors szeszélyes trükkje, amiben nem szabad bízni, mert csak bajt okoz. És Meribel váratlan vallomása, miszerint egy másik férfit szeret, és gyermeket is vár tőle, bebizonyította, hogy apjának igaza volt.

Mindazonáltal az az odaadó pillantás, amellyel Miss Albright a vőlegényére nézett azon a fényképen, vágyakozást ébresztett Lucában. És volt még valami, amit nem tudott azonnal beazonosítani.

Aztán hirtelen rádöbbsent: féltékeny arra az érzésre, amely Miss Albrightot és a vőlegényét összeköti egymással.

Féltékenység...

A mai napig tiszta szívvel állította volna, hogy nem ismeri ezt az érzést. Mindenki meg volt győződve arról, hogy neki mindene megvan, amit csak kívánhat. Hatalom és vagyon. Ráadásul hamarosan király lesz. Ez messze meghaladta mindazt, amiről bárki is álmodhat.

Na de milyen áron? Egy élet... szerelem nélkül?

Milyen érzés lehet úgy szeretni valakit, ahogyan Meribel szerette a választottját? Hogy hajlandó volt egy nemzet jólétét feláldozni érte? Milyen érzés volt teljesen elveszítenie az irányítást az élete felett, és fenntartások nélkül átadnia magát a nagy szenvedélynek?

Az apja több mint harminc évvel ezelőtti botrányos házassága még mindig képes volt romba dönteni emberek életét. Vajon valóban született-e gyermek a király rövid első házasságából? Igaz-e az állítás, vagy csak egy ügyes zsarolási kísérlet?

Luca csak nézte Miss Albright békés arcát, és meghatotta a belőle áradó sebezhetőség.

Egyre hidegebb lett, de nem akarta megkockáztatni, hogy felébressze a lányt azzal, hogy begyűjt a kandallóba. Ehelyett odalopózott egy székhez, amelyen egy takaró hevert, odavitte a kanapéhoz, és óvatosan az alvó nőre terítette.

Gyöngédség fogta el, szinte elállt tőle a lélegzete. De aztán eszébe jutott, hogy ez a Csipkerózsika valaki másé.

A tekintete önkéntelenül a lány bal kezére vándorolt. A gyűrű a fotóról nem volt rajta.

Nem mintha lenne jelentősége... Lehet, hogy csak munka közben veszi le.

Luca kényszerítette magát, hogy elfordítsa a tekintetét, és folytatta a keresést némi ennivaló után.

Végül egy hangulatos ebédlőre bukkant, lambériázott falakkal és tömör tölgyfa asztalokkal. Az egyetlen terített asztalon egy tálca állt, rajta leveses fazék. Felemelte a fedőt, és a mobiltelefon lámpájának fényében gombát és más zöldségeket látott. Az edény mellett egy eperrel és szőlővel díszített sajtál volt.

Luca azon tűnődött, vajon Imogen csalódott volt-e, amikor ő nem jelent meg a vacsoránál. Megkóstolt egy szelet sajtot, amely sajnos ugyanolyan száraz volt, mint amilyennek látszott. Nem csoda, hiszen órákig állt a tányéron fedetlenül. A pár falat azonban csak növelte az étvágyát.

A leves melegen biztosan jobban ízlene, gondolta. Elfelejtette, hogy ehhez áramra lenne szüksége.

Telemerte a mélytányért levessel, és elindult a konyha felé.

Imogen dobogó szívvel ébredt, és egy pillanatig el kellett gondolkodnia azon, hogy hol van. Aztán eszébe jutott. Rögtönzött vacsorát varázsolt a hercegnek, és amikor az nem jött le, inkább megkönnyebbült. A szerény vacsorát aligha lehetett volna herceginek nevezni.

Ezután megpróbált információt szerezni Rachelről és a kisbabájáról. Az egyre erősödő hóvihár azonban teljesen megszakította a kapcsolatot a külvilággal. És ami még rosszabb: nem sokkal később elment az áram is.

Valamikor elaludhatott a kanapén, de nem emlékezett rá, hogy betakarózott volna. Most még feljebb húzta magán a plédet. Hamarosan tüzet kell gyújtania, de addig is...

A konyha felől hangos csattanás, majd üvegcsörömpölés hallatszott, mire Imogen felpattant.

Ez is a hegyi élet egyik kellemetlensége volt: a mosómedvéknek többször is sikerült beszökniük az épületbe. Egyszer egy kis fekete medve rontott be a hátsó ajtón, és húsz percig terrorizálta a szakácsnőt, mielőtt sikerült kikergetni.

Imogen ledobta magáról a takarót, és egy nehéz, antik rézlámpát vett a kezébe, amely a kanapé melletti asztalon állt. Mostanra a szeme már hozzászokott a sötétséghez. Lábujjhegyen végigóvakodott a folyosón a konyha felé. Az ajtó előtt nagy levegőt vett, és meglendítette a lámpát.

Belépve meglátta a hűtőszekrény előtt guggoló alakot. Túl nagy egy mosómedvéhez. Talán egy rozsomák? Vagy egy fiatal medve, amelyik itt keresett menedéket a vihar elől?

– Kifelé! – sziszegte Imogen, és előreugrott.

A sötét alak felegyenesedett... és immár felismerhetővé vált, hogy nem medve, hanem ember!

Az utolsó pillanatban sikerült lefékeznie a lendületét, így a lámpa oldalirányban a padlóra zuhant. Imogen felkiáltott, amikor a lábujját találta el, és a hangokból ítélve a villanykörte is eltört.

A következő pillanatban egy erős kezet érzett a vállán.

– Miss Albright?

Varázslat! – villant át az agyán az értelmetlen gondolat: egy medve csodával határos módon herceggé változott...

– Édes istenem! Felség... Luca herceg... – dadogta. – Szörnyen sajnálom! Majdnem nemzetközi incidenst okoztam...

Úgy tűnt, a herceg humorérzéke messze van az övétől. A férfi szeme veszélyesen villogott a mobiltelefon lámpájának fényében.

Furcsa, de az a szem emlékeztette valakire, aki ugyanígy nézett rá, amikor dühös volt... de ki az?

– Mi a fene...? – tört ki a férfiből. – Megpróbált megtámadni, mert azt hitte, hogy egy betolakodó vagyok? Ki próbálna meg ilyen viharban betörni a konyhájába?

– Nem emberre gondoltam, hanem inkább egy medvére – védekezett Imogen. – Végül is nem ez lett volna az első eset.

– Komolyan?

– Ez nem is olyan szokatlan. Más állatok is felbukkannak néha, mint a mosómedve vagy a rozsomák.

A herceg összehúzta a szemét, ami még kifejezőbbé tette a tekintetét.

– Komolyan meg akart támadni egy medvét azzal a... – Luca lehajolt és felvette a „fegyvert”. – Mi ez?

– Egy antik lámpa.

– Elég nehéz.

Imogen grimaszolt egyet.

– Amit a sérült lábam is megerősíthet.

– Ez nemcsak ostobaság volt, hanem vakmerő tett is – szidta meg a herceg, de csak egy vállrándítás volt a válasz.

– Itt nőttem fel, és korán megtanultam, hogy alkalmazkodjam a kiszámíthatatlan helyzetekhez, és gyorsan reagáljak. Nyilvánvalóan fogalma sincs róla, hogy egy medve mit művelhet a konyhában pár perc alatt.

– Nem, valóban nincs. De arról igen, mit tehet egy medve egy apró termetű, mindössze egy lámpával felfegyverkezett nővel.

Imogen bátran felszegte az állát.

– Egyezzünk meg abban, hogy én nem mondom meg, hogyan végezze a munkáját, és ön sem mondja meg nekem, mit tegyek vagy ne tegyek.

Lucának szüksége volt egy pillanatra, hogy magához térjen a döbbenetből. Vagy inkább sokknak kellene neveznie? Az emberek diszkréten, visszafogottan viselkedtek a jelenlétében, és általában

mindent megtettek, hogy elnyerjék a jóindulatát.

Nem úgy Miss Albright, aki egy kicsit még magasabbra is emelte az állát.

Luca zsebre tette a kezét, és ingerülten hintázott a sarkán.

– Jól van? Úgy értem, a lába – kérdezte komoran.

– Igen, jól vagyok. – Imogen hátralépett, majd feljajdult, amikor belelépett a villanykörte szilánkjába.

Mielőtt feleszmélhetett volna, a herceg utánakapott, és megtartotta.

– Keressünk valami biztonságos helyet, ahol leülhet.

Rövid nézelődés után Luca a lábával kihúzott egy konyhaszéket, leültette Imogent, és letérdelt előtte, majd a mobiltelefon lámpáját a padlóra irányította.

– Jobb lenne, ha azt a lámpát fontosabb dolgokra tartogatná – javasolta a lány rekedten.

– Melyik lába sérült meg?

– A bal.

A herceg óvatosan felemelte a lábát, és lehúzta róla a zoknit.

– Itt van egy kis vér... és egy üvegdarab. Van elsősegélycsomagjuk? Szükségem lenne csipeszre és kötszere.

– Ott, a nagy fiókban!

Luca óvatosan átment a konyhán. Imogen a rövid szünetet arra használta, hogy azt bizonygassa magának, a szívdobogás és a légszomj kizárólag az ijedségnek köszönhető, nem pedig a férfi közelségének.

Amikor a herceg ismét felemelte a lábát, ideges kuncogás hagyta el az ajkát.

– Csiklandós? – A mély, bársonyos hang a kissé egzotikus akcentussal éppen olyan érzéki volt, mint az érintése.

– Nem, inkább ideges vagyok. Abszurd helyzet: egy herceg omlott a lábaim elé! Amikor ma reggel felkeltem...

– Tegnap – javította ki a férfi. – Nem mindig lehet megjósolni, mit hoz a holnap.

– Ezt úgy mondja, mintha kellemetlen tapasztalata lett volna e tekintetben... felség – tette hozzá Imogen sietve, mintha visszaszívhatná a pimasz megjegyzését.

A herceg most a lány tekintetét kereste.

– Legyünk csak Luca és Imogen, rendben? – javasolta.

A lány szíve a torkában dobogott.

– Luca... – motyogta bizonytalanul, majd felkiáltott: – Jaj!

– Csak egy másodperc az egész. A fertőtlenítőszer kicsit csíp.

– Köszönöm, ez nagyon... kedves volt magától – mondta Imogen vonakodva, miután a férfi óvatosan bekötözte a lábát.

– Ne állj fel, még mindenütt üvegszilánkok vannak. Rajtam cipő van, majd én feltakarítom a padlót.

– Nem, én...

– Miért nem azt teszed, amit mondanak neked? – kérdezte nyersen a férfi, és felvonta sötét szemöldökét.

– Bocsánat, de nehéz nem észrevenni, hogy hozzászokott mások engedelmességéhez...

– Tegezz nyugodtan. Lehet, hogy néhány uralkodó még mindig ragaszkodik az évszázados hagyományokhoz, de én nem vagyok olyan elkényeztetett, mint a mesebeli hercegek.

– Mégis, szerintem nem helyes, hogy... hogy a padlón mászkálsz, miközben én itt ülök és nézem – fakadt ki Imogen.

– Most, hogy össze vagyunk zárva ebben a hóiharban, úgy kellene viselkednünk, mint két normális embernek – válaszolta Luca.

Imogen az ajkába harapott. Amit a férfi javasolt, az veszélyesnek tűnt. Másfelől azonban a híres emberek szeretik rövid időre levetni a megszokott szerepüket, hogy önmaguk lehessenek.

– Rendben – engedett neki a lány. – A seprű az ajtó mögött van.

Lehet, hogy Luca herceg hétköznapi emberként még vonzóbb, mint uralkodói szerepben?

– Mi szél hozott a konyhába? – tudakolta Imogen, miután Luca feltörölte a kiömlött levest, és most a mobiltelefon lámpájánál üvegmaradványok után kutatott a padlón.

– Farkaséhes voltam.

– Vagy inkább éhes, mint egy medve? – tette hozzá a lány nevetve, és a férfi mosolyogva bólintott.

– Küzdöttem az időeltolódással, és amikor az éjszaka közepén felébredtem, a gyomrom úgy korgott, mint egy éhes medvéé. Ezért akartam felmelegíteni a levest, amit főztél.

– Még mindig éhes vagy?

– Mindjárt éhen halok!

– Nos, átnézhetnénk a hűtőt, vagy süthetnénk valamit a tűzön a dolgozószobában.

– Kalandosnak hangzik, de jöhet!

– Ebben az esetben legjobb, ha az alapokkal kezdjük. Ettél már valaha hot dogot? Gyorsan elkészíthető. És különösen finom, ha a kolbászt nyílt tűzön grillezik. – Imogen odabicegett a hűtőhöz, elővette a kolbászt és a zsemlet, összeszedte a többi felszerelést, és mindent egy kosárba pakolt, amit Luca gálánsan elvett tőle. A férfi felajánlotta neki a másik karját, hogy támogassa.

A dolgozószobában Luca ragaszkodott hozzá, hogy a lány csak üljön le a kanapéra, míg ő begyújt a kandallóba.

– Van egy generátorunk is, vészhelyzetre – mondta Imogen. – De nem akarom naponta egy-két óránál tovább működtetni. A kandallók elegendőek a fűtéshez, de lehet, hogy fát kell aprítanunk.

– Mi lehet a legrosszabb forgatókönyv?

– Gyerekkoromban egyszer több mint egy hétig havazott egyfolytában.

– Egy hétig? – visszhangozta Luca döbbenten.

Imogen felvonta a szemöldökét.

– Karácsonykor történt, és szerintem nagyon szép volt. Vendégeink érkeztek, és gyorsan egy családdá váltunk. Megajándékoztuk egymást, nyílt tűzön főztünk, pattogatott kukoricát készítettünk... – mosolygott álmodozva. – A karácsony mindig csodálatos itt a hegyekben, de ez a kedvenc emlékem. Annyira egyszerű volt, mégis csoda szép.

– Nagyon szereted a karácsonyt, ugye?

– Természetesen. Mindenki szereti, nem?

Luca lesütötte a szemét.

– A karácsony hatalmas ünnep Casavalle-ban. Miközben mi itt ülünk, az előkészületek valószínűleg már meg is kezdődtek. Norvég lucfenyők szegélyezik a palotához vezető felhajtót, amelyekre égősorokat tesznek. Azt hiszem, egyszer azt hallottam, hogy több mint egymillió izzó díszíti őket. Ilyenkor nincs is szükség más világításra. A szökőkútban jégtömböket tárolnak a jégszobrászversenyhez. Mivel általában nincs fagy, a szökőkút alján hűtőrendszer van, hogy a jég ne olvadjon el.

Gyengén elmosolyodott, amikor látta, hogy Imogennek mindezt meg kell emésztenie.

– És miközben a gyerekek a sövénylabirintusban kergetőznek, a főerdész a kastély előcsarnokába való tökéletes fát keresi az erdőben. Több mint öt méter magas, a mennyezetig ér. A kórusok egész advent idején ott gyűlnek össze, hogy a fa előtt énekeljenek.

Imogen szeme elkerekedett.

– Hallottál már valaha Buschetta ékszerészről?

– Nem hiszem.

– Ő a királyság legnagyobb híressége. Fabergé volt az ihletője. A tizenkilencedik század végén kezdett díszeket készíteni a kastély karácsonyfájára, és a családja folytatta a hagyományt. Ezek rendkívüli, csodálatos alkotások, és a híres Fabergé-tojásokhoz hasonlóan titkot rejtnek: egy születésnapjelenetet, egy kastély miniatűr másolatát vagy egy esküvő, esetleg koronázás emlékét. Minden évben egy új dísz tárgy készül, amelynek titkát különleges ünnepségen fedik fel. A következő évben a dísz a fára kerül a többivel együtt. Az emberek a világ minden tájáról utaznak hozzánk, hogy megnézzék Buschetta alkotásait. A gyűjtemény felbecsülhetetlen értékű, ami csak az egyik oka annak, hogy Casavalle-ban ilyen korán készülünk a karácsonyra. Máskülönben lehetetlen lenne megbirkózni a turistainvázióval, ami persze igazi áldás hazánk számára.

Imogen számára mindez újdonság volt.

– Mesélj még róla! – kérte.

– A palota konyhájában éjjel-nappal sütnék-főznek, a székesegyházban karácsonyi misét tartanak, és karácsony másnapján a palota kapuja nyitva áll Casavalle minden polgára előtt. Forralt borral és forró csokoládéval várjuk az embereket, és minden gyönyörű...

– De...? – kérdezte Imogen halkán.

Luca habozott.

– Ennek semmi köze ahhoz a karácsonyhoz, amelyről meséltél. Nem vidám és hangulatos, hanem pompázatos és nagyon hivatalos. Karácsony másnapján Antonio öcsémmel órákig állunk a palota kapujában, és üdvözljük az idegen embereket. Gyerekként rettegtem ettől. Tudtam, hogy pokolian fog fájni a lábam, miközben halálra unom magam, de még mindig jó képet kellett vágnom hozzá. Mindig nagyszerű ajándékokat kaptam, néhányat más királyi házaktól a világ minden tájáról. Néha olyan gyerekektől, akiket még soha nem láttam.

Imogen is odabicegett a kandallóhoz, letelepedett a földre, és közben rájött, hogy az ő hercegének fogalma sincs, hogyan kell befűteni.

„Hercegem” egy fenét! – intette magát rendre.

– A karácsony értelmét nem az ajándékok adják, amiket kapsz – mondta halkán, és finoman félretolta a férfit a kandalló mellől, hogy maga gyújtsa meg a tüzet.

– Tudom – felelte Luca mereven.

– Arról szól, hogy szeretetben, örömmel ünnepeljünk, tele reménnyel az új évre nézve.

Luca gúnyosan felhorkant.

– Úgy hangzik, mintha valami giccses karácsonyi filmből származna, amelyet kisfiúként láttam. A valóság azonban egészen más, és kevesen tudják, mit jelent királyi származásúnak lenni. Állandóan szerepet kell játszani, és semmilyen körülmények között nem szabad kitörni belőle. A kritikusaid éjjel-nappal figyelnek, és csak arra várnak, hogy hibázz. Az érzelmek kimutatása sem megengedett – folytatta. – Casavalle-ban a karácsony kizárólag arról szól, hogy felejthetetlen karácsonyt varázsoljunk a népünknek.

– És ezt várták tőled akkor is, amikor kisfiú voltál?

Luca nagyot sóhajtott.

– Meg kellett tanulnom, milyen feladatokat és mekkora felelősséget kell vállalnom a jövőben. A személyes boldogságra való törekvés veszélyes csapda, amelyet el kell kerülni.

– De biztos neked is vannak boldog karácsonyi emlékeid, igaz?

A férfi túl sokáig gondolkodott rajta.

– Tényleg hallani akarod, mi a legszebb gyerekkori emlékem a karácsonyról?

Imogen kissé bizonytalanul bólintott.

– Egyszer, amikor a szüleimnek hirtelen külföldre kellett utazniuk karácsonykor, Antonio és én a személyzettel töltöttük az ünnepet. Együtt karácsonyoztunk a hatalmas étkezőasztalnál, és kicsomagoltuk az ajándékainkat. Úgy emlékszem, hogy *Babbo Natale* létezéséről vitatkoztunk, akit soha nem látunk, majdnem úgy, ahogy a szüleinket sem.

– És mit szóltak ehhez a szüleid?

Luca összeráncolta a szemöldökét.

– Nem emlékszem, hogy szóba hoztam volna a témát.

Imogen arra gondolt, milyen szomorúan hangzik mindez.

– Kérlek, ne nézz így rám!

A lány zavartan pislogott.

– Mármint... hogyan?

– Mintha sajnálnál.

Imogen arra koncentrált, hogy meggyújtsa az újságpapírt a felhalmozott fa alatt. Eltartott egy pillanatig, de amikor az első lángok fellobbantak, csettintett a nyelvével, és elégedetten felegyenesedett.

Merész terv kezdett formálódni a fejében.

Ahogy szakadt a hó, abból arra következtetett, hogy egy darabig itt lesznek bezárva. Talán nem egy egész hétig, de elég hosszú ideig ahhoz, hogy megadjon valamit a hercegnek, ami nyilvánvalóan egész életében hiányzott neki: a karácsony igazi szellemét.

A szíve a torkában dobogott, és egy tiszta pillanatában Imogen rájött, hogy hatalmas kockázatot vállal. De a kandalló meleg fényénél rádöbbsent, hogy ez a saját gyógyulását is jelentheti.

De hát mi vesztenivalója lenne? Luca herceg csak rövid ideig lesz itt, aztán örökre eltűnik.

A kandalló melletti állványon több kovácsoltvasból készült lapát, villa és piszkavas lógott.

– Luca, megtaníthatlak, hogyan kell hot dogot készíteni? – kérdezte, majd kihalászott egy kolbászkát a csomagból, felnyársalta, és átnyújtotta neki a hosszú villát. – Ne túl közel a lánghoz! – figyelmeztette.

A lány incselkedő hangja sokkal jobban átmelegítette Lucát, mint az éledező tűz.

Imogen hirtelen nyugtalanságot érzett. A karácsony még messze volt, és a herceg annyira máshoz volt hozzászokva...

Egy órával később már jóllakottan és vidáman fecsegték. Hátukat a falnak vetették, Imogen válla a férfiéhoz ért. Luca levette a zakóját, így a lány a vékony selyemingen keresztül érezte a teste melegét.

– Nem vagyok benne biztos, hogy valaha is ettem ilyen jót – nyögte a férfi, miközben a hasát simogatta.

Imogen feléje fordította a fejét, hogy lássa, komolyan gondolja-e.

– Van egy kis mustár itt a... – Kinyújtotta a kezét, és ujjával megérintette a férfi ajkát. A másodperc töredéke alatt olyan tűz izzott fel közöttük, hogy a lánynak elakadt a lélegzete. Sietve visszahúzta a kezét, és önkéntelenül is lenyalta a mustárt az ujjáról, amit Luca perzselő tekintettel jutalmazott.

– Teljesen kimerültem ma – dadogta Imogen, aztán bizonytalanul talpra állt, tett néhány lépést, majd a kanapéra huppant, és az orra hegyéig húzta a takarót. Tudta, hogy a férfi őt figyeli, ezért lehunyta a szemét.

Az izgalmas nap után valóban hullafáradt volt, de mivel egy szobában volt a herceggel, meg volt győződve róla, hogy egy másodpercet sem fog tudni aludni.

– Luca... – motyogta félálomban.

– Hm?

– Építettél már hóembert?

3. FEJEZET

A tűz pattogásától eltekintve a szobában teljes csend volt. Luca elgondolkodva nézte vendéglátóját, aki egy takaró alatt összekuporodva feküdt a kanapén. Mélyen és egyenletesen lélegzett. Egy gyermek természetességével aludt el, anélkül hogy megvárta volna a férfi válaszát.

A meleg tűz aranyszínű fényt varázsolt a lány hibátlan bőrére. Hosszú, sűrű szempillái elrejtették élénk szemét. Hajának színe pedig mézen átsütő napsugárra emlékeztette.

Luca a homlokát ráncolta, és kissé előrehajolt. Elképzelte a legrosszabb forgatókönyvet, mely szerint ők ketten egy hétig itt lesznek behavazva.

Az egyik óvatlan hiba gyorsan elvezet a másikhoz, és ma jobban megnyílt a lány előtt, mint szabad lett volna, amikor részletesen beavatta a casavalle-i karácsonyi rituálékba és boldogtalan gyermekkori emlékeibe. Kénytelen volt rájönni, hogy Imogen Albright megszánta őt, a Valenti királyi ház hercegét. És mindennek tetejébe még azt is tudni akarta, hogy épített-e már hóembert életében.

– Miféle kérdés ez? – vágott vissza olyan éles hangon, amely el kellett hogy riassza a lányt a további bizalmaskodástól.

Luca egyedül magát hibáztatta ezért az abszurd helyzetért. És persze azt az átkozott jetlaget. Általában nem hagyta cserben az ébersége.

Az is bosszantotta, hogy ő, aki annyira gyanakvó és tartózkodó az idegenekkel szemben, erre a lányra bízta a legbensőségesebb gondolatait. És bosszantó módon még az az ostoba vágya is támadt, hogy valóban hóembert építsen vele.

Erősen gondolkodott, mi legyen a következő lépése.

Cristiano kétségtelenül magánkívül van az aggodalomtól, és készül a mentőakcióra. De addig is ő itt a főnök.

Nem lesz itt se hóember, se több hot dogozás a kandalló előtt! Még szerencse, hogy Imogen Albrightot eljegyezték!

Ezt mindig szem előtt kell tartania.

Amint felvirradt a reggel, új szabályokat hozott. Talán emlékeztetnie kellene a lányt a rangjára, és ragaszkodnia kellene a neki járó címhez. Butaság, de így világossá teheti a lány számára, hogy tilos átlépnie a határt.

A hóember dolog amúgy is lehetetlen, mivel nincs nála megfelelő téli ruházat. Emellett fontosabb dolgokkal kell foglalkoznia.

Bár nem az ő dolga volt, hogy ilyen triviális problémákkal foglalkozzon, Luca is tudta, hogy most az a legfontosabb, hogy elkerüljék a vízvezetékek befagyását. Ehhez fel kellett tölteniük a tűzifakészleteket, és számba kellett venniük az élelmiszerkészleteiket. Szükség volt egy vésztervre is, hogyan juthatnak ki innen, ha elfogy a tüzelő és az ennivaló.

Először is megismerkedett a generátorral. Otthon, a palotában több is volt belőlük, különböző igényekre tervezve. Még mindig fogalma sem volt, hogyan fogja kezelni, de megnyugtató érzés volt, hogy legalább van konkrét terve.

Ásított, és hirtelen tudatára ébredt a kimerültségének. Csakhogy ez volt az egyetlen meleg szobájuk, a kanapé az egyetlen fekvőhely, és nyilvánvalóan csak egy takarójuk volt, amit Csipkerózsika használt.

Óvatosan tapogatózott vissza a sötétben a szobájába, felkapta a paplanját és a párnáját, újra lebotorkált a lépcsőn a kandallós szobába, és a lehető legkényelmesebben elhelyezkedett a padlón, a nyílt tűz előtt. Azt hitte, ott helyben el tud majd aludni, de tágra nyílt szemmel feküdt, és hallgatta Imogen lélegzését. A lány olyan elégedettnek és nyugodtnak tűnt, mint egy jóllakott, alvó kismacska.